

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **J. B.**, zastoupeného JUDr. Michalem Filipinským, advokátem se sídlem Vinohradská 18, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, 110 00 Praha 1, o určení výsledné ceny nemovitosti v daňové exekuci, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2007, č. j. 5 Ca 182/2006 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 23. 11. 2005 pod č. j. 339846/05/010942/6369 rozhodl Finanční úřad pro Prahu 10 ve věci daňové exekuce, zahájené dnem 14. 3. 2002 vydáním exekučního příkazu na prodej nemovitosti, o určení ceny nemovitostí zapsaných na listu vlastnictví č. 854, k. ú. č. 02 Božkov u Mnichovic, ve výši 9 200 000 Kč. Uvedl rovněž, že takto určená cena je zároveň výslednou cenou ve smyslu § 336a odst. 1 písm. d) o. s. ř.

Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 4. 2006.

Žalobu, již žalobce napadl rozhodnutí žalovaného, odmítl Městský soud v Praze usnesením ze dne 20. 12. 2007: dospěl totiž k závěru, že žalovaný nerozhodoval o žalobcově veřejném subjektivním právu. Jelikož napadené rozhodnutí nemá znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., je vyloučeno ze soudního přezkoumání podle § 70 písm. a) s. ř. s.

V kasační stížnosti proti tomuto usnesení žalobce namítl, že rozhodnutím žalovaného byla cena jeho majetku pro další řízení stanovena nesprávným způsobem. Toto rozhodnutí představuje zásah veřejné moci do jeho vlastnického práva jako jednoho ze základních práv, neboť takto stanovená cena je určující pro nejnížší podání v dražbě, která má správci daně přinést finanční prostředky. Nesprávně stanovená výsledná cena přitom může vést k devalvování hodnoty nemovitostí o desítky procent a ke způsobení škody na straně žalobce. Žalobce poukázal na ustanovení občanského zákoníku, podle nějž si má každý počínat tak, aby ke škodám nedocházelo. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popsal průběh daňové exekuce a zdůraznil, že ve znaleckém posudku, z nějž správce daně při stanovení ceny vycházel, byla uvedena nejen cena nemovitostí zjištěná podle cenového předpisu, nýbrž též cena tržní. Žalovaný je přesvědčen o tom, že správci daně nepřísluší přezkoumávat znalecký posudek po odborné stránce. Pokud by správce daně měl pochybnosti o správném určení ceny, ustanovil by nového znalce; k tomu však v této věci nebyl důvod. Určení výsledné ceny nemovitosti pro účely dražby nemá za cíl zjištění tržní či obecné ceny nemovitosti (jak tomu bylo v dřívější úpravě), ale je pouze podkladem pro stanovení nejnížšího podání (§ 336e odst. 1 o. s. ř.). Výsledná cena určená správcem daně nemusí být totožná s cenou uvedenou ve znaleckém posudku; to ale není projevem nesouhlasu správce daně se znaleckým posudkem, nýbrž to svědčí o jeho snaze dosáhnout prodeje nemovitosti v daných podmínkách. Významnou změnou oproti dřívější úpravě, která má napomoci snazšímu prodeji nemovitosti, je i to, že nejnížší podání při dražbě se stanoví ve výši dvou třetin výsledné ceny nemovitosti. Zákonodárce by k této změně jistě nepřistoupil, pokud by nejnížší podání významně ovlivnilo následnou vydraženou cenu a povinný by tím byl poškozen. K poškození povinného by mohlo vést spíše nadhodnocení ceny, neboť by tak mohlo dojít ke zmaření dražby a k růstu nákladů na ni. Žalovaný se jinak ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze a navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Kasační stížnost není důvodná.

Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podle § 65 odst. 1 s. ř. s. podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Pro žalobní legitimaci tedy není podstatné, zda se daný úkon správního orgánu navenek jeví jako rozhodnutí – tj. akt, který je zachycen na hmotném substrátu a jako rozhodnutí pojmenován – nýbrž zda tento úkon žalobci zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje práva či povinnosti.

Rozhodnutí o určení ceny nemovitostí podle § 336a o. s. ř., užitého ve spojení s § 73 odst. 7 daňového řádu, tak ale navzdory žalobcovu přesvědčení nečiní.

Jak správně uvedl žalovaný, výsledná cena nemovitostí určená v rozhodnutí vydaném podle § 336a odst. 1 o. s. ř. není ničím definitivním; jde pouze o údaj, na jehož základě se stanoví nejnižší podání, které mohou dražitelé po zahájení dražebního jednání učinit. To, za jakou cenu bude nakonec nemovitost vydražena, není předurčeno rozhodnutím správce daně: je jen na dražitelích, kolik ve svých podáních za draženou nemovitost nabídnou (příčemž nemohou nabídnout méně než dvě třetiny výsledné ceny – srov. § 336e odst. 1 o. s. ř.). Žalobce nemůže dojít žádné újmy na svém vlastnickém právu tím, že správce daně určil výslednou cenu (a z ní odvozené nejnižší podání) v částce nižší, než na jakou si žalobce sám svou nemovitost cení. Pokud totiž i dražebníci budou sdílet žalobcův náhled na hodnotu nemovitosti, jejich podání tomu budou odpovídat a nesetrvají u částky určené správcem daně.

Není proto zřejmé, v čem žalobce spatřuje zásah veřejné moci do jeho vlastnického práva. Správce daně svým rozhodnutím o určení výsledné ceny nemovitostí do žalobcova vlastnického práva nijak nezasáhl v tom smyslu, že by ho založil, zrušil, změnil jeho obsah nebo tento obsah závazně určil, jak to žádá § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalobcovo vlastnické právo bylo dotčeno v prvé řadě platebním výměrem, jímž mu správce daně vyměřil (případně dodatečně vyměřil) dlužnou daň, a poté exekučním příkazem, který uložil žalobci povinnost strpět prodej svých nemovitostí k uspokojení pohledávky správce daně. Samotný průběh exekuce pak do žalobcova vlastnického práva (a ostatně ani do žádného jiného základního či veřejného subjektivního práva) nezasahuje: jeho právní postavení se nemění jednotlivými úkony v průběhu exekuce, jakými jsou právě rozhodnutí o určení výsledné ceny nemovitosti podle § 336a o. s. ř. nebo třeba rozhodnutí o nařízení dražebního jednání (dražební vyhláška) podle § 336b o. s. ř.

Žalobce tedy nemá pravdu, poukazuje-li na to, že určením příliš nízké ceny nemovitostí v rozhodnutí správce daně může dojít k devalvaci hodnoty nemovitostí. Výsledná cena určená v rozhodnutí, resp. nejnižší podání z ní odvozené, žádné takové účinky nemají a mít nemohou. To, za jakou částku bude nemovitost vydražena (a kolik se tedy žalobci rozvrhem dostane poté, co bude uspokojena pohledávka správce daně), určí až poptávka ze strany dražebníků. Dovolává-li se žalobce zásady, podle níž má každý předcházet škodám, je třeba dodat, že tato obecná zásada jednání subjektů práva se ve vztahu k orgánům veřejné moci projevuje v modifikované podobě i v příslušných procesních předpisech (pro správce daně například platí § 2 odst. 2 daňového řádu, podle nějž může v daňovém řízení volit jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení). Zdejší soud neshledává, že by se správce daně zpronevěřil své povinnosti používat v řízení přiměřené prostředky: jak sám správce daně uvádí, v neprospěch žalobce by bylo spíše určení výsledné ceny (a následně nejnižšího podání) v takové výši, že by o dražené nemovitosti neměl zájem žádný z dražitelů a náklady na dražbu (které nese žalobce jako povinný) by byly vynaloženy marně.

Pomocným kritériem pro posouzení, zda určitý úkon správního orgánu je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., může být i skutečnost, zda je daný úkon

konečným úkonem správního orgánu vůči účastníkovi, nebo zda jde pouze o jeden z několika dílčích kroků, které správní orgán musí učinit předtím, než dospěje ke konečnému rozhodnutí, které lze přezkoumat před soudem. Není přitom sporu o to, že takovým rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. je rozhodnutí o příklepu (§ 336j o. s. ř.): tím se již závazně stanoví cena nemovitosti, resp. částka, kterou bude vydražitel povinen uhradit správci daně, která bude použita k uspokojení jednotlivých pohledávek v rozhodnutí o rozvrhu rozdělované podstaty (§ 337 a násl. o. s. ř.) a na jejíž výši závisí, zda bude povinnému vyplacen zbytek rozdělované podstaty (§ 337c odst. 6 o. s. ř.), případně jakou částku bude tento zbytek představovat. Předmětem řízení u Městského soudu v Praze však bylo rozhodnutí jiné, nezasahující do žalobcových práv.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu